

Т. В. Ладиченко

ВСЕСВІТНЯ ІСТОРІЯ

11

Т. В. Ладиченко

ВСЕСВІТНЯ ІСТОРІЯ

Підручник для 11 класу
загальноосвітніх навчальних закладів

(рівень стандарту, академічний рівень)

*Рекомендовано
Міністерством освіти і науки України*

ХСШ «Ліцей міліції»
Бібліотека

інв. № _____

Київ
«Грамота»
2011

УДК 94(100)(075.3)
ББК 63.3(О)я 721
Л15

*Рекомендовано Міністерством освіти і науки України
(наказ Міністерства освіти і науки України
№ 235 від 16.03.2011 р.)*

Видано за рахунок державних коштів. Продаж заборонено

Наукову експертизу проводив
Інститут історії України НАН України.

Психолого-педагогічну експертизу проводив
Інститут педагогіки НАПН України.

УМОВНІ ПОЗНАЧЕННЯ

**ПЕРЕВІРТЕ
СЕБЕ**

**ВИКОНАЙТЕ
ЗАВДАННЯ**

**ОБГОВОРЕННЯ
У ГРУПІ**

**РОБОТА
З ДЖЕРЕЛАМИ**

**ЗАПАМ'ЯТАЙТЕ
ДАТУ**

Ладиченко Т. В.

Л15

Всесвітня історія : Підручн. для 11 кл. загальноосвіт. навч. закл.
(рівень стандарту, академічний рівень). — К. : Грамота, 2011. — 224 с. : іл.
ISBN 978-966-349-306-X

Підручник містить навчальний матеріал із всесвітньої історії другої половини ХХ — початку ХХІ ст. для 11 класу, який поданий відповідно до чинної програми «Всесвітня історія». Глибше осягнути цей складний і насичений багатьма подіями період всесвітньої історії допоможуть ілюстрації, мапи, схеми, запитання та завдання для самоперевірки, обговорення та дискусій.

Навчальний матеріал підручника сприятиме формуванню в учнів відчуття належності України до європейської цивілізації, розуміння єдності світу та необхідності вирішення глобальних проблем людства спільними зусиллями.

УДК 94(100)(075.3)
ББК 63.3(О)я721

ISBN 978-966-349-306-X

© Ладиченко Т. В., 2011
© Видавництво «Грамота», 2011

ЗМІСТ

Від автора	4
Тема 1. ДРУГА СВІТОВА ВІЙНА. СВІТ ПІСЛЯ ДРУГОЇ СВІТОВОЇ ВІЙНИ	
§ 1. Початок Другої світової війни (1939 р. — червень 1941 р.)	5
§ 2. Воєнні дії в 1941–1942 рр.	16
§ 3. Окупаційний режим у поневолених країнах. Рух Опору. Воєнні дії в 1943 р.	25
§ 4. Воєнні дії в 1944–1945 рр.	36
§ 5. Світ після Другої світової війни	44
Тема 2. США ТА КАНАДА В 1945 р. — НА ПОЧАТКУ ХХІ ст.	
§ 6. США в 40–60-х роках ХХ ст.	54
§ 7. США в 60–90-х роках ХХ ст.	59
§ 8. Внутрішньополітичні та зовнішньополітичні пріоритети американських президентів у ХХІ ст.	64
§ 9. Канада	69
Тема 3. КРАЇНИ ЗАХІДНОЇ ЄВРОПИ	
§ 10. Особливості суспільно-політичного та економічного розвитку країн Західної Європи в другій половині ХХ — на початку ХХІ ст.	76
§ 11. Велика Британія	82
§ 12. Франція	89
§ 13. Німеччина	95
§ 14. Італія	101
Тема 4. СРСР. НОВІ НЕЗАЛЕЖНІ ДЕРЖАВИ	
§ 15. Завершення епохи Сталіна. Хрущовська «відлига»	107
§ 16. Роки брежнєвського «застою» (1964–1985). Від «перебудови» до розпаду СРСР ..	114
§ 17. Росія та нові незалежні держави наприкінці ХХ — на початку ХХІ ст.	121
Тема 5. КРАЇНИ ЦЕНТРАЛЬНОЇ ТА СХІДНОЇ ЄВРОПИ (1945 р. — ПОЧАТОК ХХІ ст.)	
§ 18. Країни Центральної та Східної Європи після Другої світової війни	127
§ 19. Демократичні революції. Трансформації посткомуністичного суспільства	132
§ 20. Політичні, економічні та соціальні трансформації посткомуністичного суспільства	137
Тема 6. РОЗВИТОК ПРОВІДНИХ КРАЇН АЗІЇ, АФРИКИ ТА ЛАТИНСЬКОЇ АМЕРИКИ В ДРУГІЙ ПОЛОВИНІ ХХ — НА ПОЧАТКУ ХХІ ст.	
§ 21. Ліквідація колоніалізму, створення та розвиток незалежних держав	143
§ 22. Японія	148
§ 23. Китай	152
§ 24. Індія	158
§ 25. Країни Африки та Близького Сходу	165
§ 26. Країни Латинської Америки	175
Тема 7. МІЖНАРОДНІ ВІДНОСИНИ	
§ 27. Виникнення та розгортання «холодної війни» в 40–80-х роках ХХ ст.	180
§ 28. Закінчення «холодної війни» (друга половина 80-х — 90-і роки ХХ ст.)	187
Тема 8. РОЗВИТОК НАУКИ ТА КУЛЬТУРИ (1945 р. — ПОЧАТОК ХХІ ст.)	
§ 29. Основні напрями НТР у другій половині ХХ ст.	193
§ 30. Основні течії в літературі та мистецтві в повоєнні роки	196
§ 31. Образотворче мистецтво, музика, театр, кіно, архітектура, фізична культура та спорт	199
Тема 9. ГЛОБАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ЛЮДСТВА ТА ШЛЯХИ ЇХ ВИРІШЕННЯ	
§ 32. Загальна характеристика глобальних проблем сучасності	208
§ 33. Шляхи подолання нинішніх проблем людства	216
Короткий словник понять і термінів	222

Шановні одинадцятикласники!

Підручник, за яким ви будете навчатися цього року, є навчальною книжкою нового типу. Він написаний відповідно до вимог оновленої програми з курсу всесвітньої історії другої половини XX — початку XXI ст. для 11 класу. Матеріал підручника побудований за новою схемою: авторський текст, документи, свідчення очевидців і учасників подій, уривки з праць відомих істориків, мапи, схеми, питання та завдання для самоперевірки, обговорення та дискусій.

Метою підручника є:

- пояснити причини, хід і наслідки найважливіших подій цього відповідального та складного періоду в історії людства;
- створити уявлення про культурні та науково-технічні здобутки людства, а також глобальні проблеми та можливі шляхи їх вирішення;
- пояснити історичні терміни та поняття, які ви маєте засвоїти та використовувати;
- удосконалити ваші практичні вміння: працювати з мапами, таблицями, схемами, порівнювати різні джерела інформації, аналізувати їх і робити висновки;
- розвинути комунікаційні навички: обговорювати питання в групі; формулювати власну точку зору; аргументовано висловлювати її, поважаючи при цьому погляди вашого співбесідника;
- сформулювати у вас неприйняття ідеологій, що проповідують зверхність одних народів над іншими, ненависть до людей іншої раси, віри, культури та співчуття до жертв війни, агресії, геноциду;
- виховати любов і повагу до представників старшого покоління, які винесли весь тягар тяжких випробувань, що випали на долю нашої держави та інших народів Європи в минулі десятиріччя, захистили світ від «коричневої чуми» нацизму, побудували суспільство, у якому ми живемо.

Безумовно, такий складний і насичений багатьма подіями період історії, який ви вивчатимете в 11 класі, повністю висвітлити в підручнику невеликого обсягу неможливо. Ми пропонуємо вам скористатися додатковими друкованими джерелами, такими як історичні, військові, культурологічні, політологічні енциклопедії, словники, довідники для поглибленого вивчення тих чи інших питань.

Для багатьох із вас більш доступним і легким шляхом збирання інформації є Інтернет. Рекомендуємо користуватися сайтами historic.ru/books; <http://www.world-history-plus.com/>; worldhistorypictures/photo2.html; <http://evgenau.livejournal.com>, <http://>

Треба пам'ятати, що на ті чи ті події можуть існувати різні погляди. Толерантність і повага до інших — характерна риса сучасного демократичного суспільства, що існує в більшості європейських країн і яке ми будуємо в Україні.

Сподіваємося, що вивчення курсу всесвітньої історії другої половини XX — початку XXI ст. сприятиме формуванню у вас відчуття належності України до європейської цивілізації, розуміння єдності світу та необхідності вирішувати глобальні проблеми людства спільними зусиллями із застосуванням найновіших досягнень науково-технічної революції.

Автор

Тема 1

ДРУГА СВІТОВА ВІЙНА

СВІТ ПІСЛЯ ДРУГОЇ СВІТОВОЇ ВІЙНИ

§1 / Початок Другої світової війни (1939 р. — червень 1941 р.)

• Пригадайте, які наслідки мала Перша світова війна. Чому частина держав була незадоволена Версальсько-Вашингтонською системою?

1. Причини, характер і періодизація Другої світової війни.

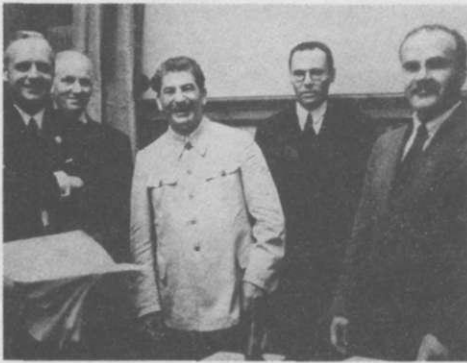
Наприкінці 1930-х років людство вдруге у ХХ ст. було втягнуте у світову війну. Цій трагічній події передувала епоха протистояння тоталітаризму¹ та демократії. У кількох країнах Європи й інших континентів виникли та значно посилювалися тоталітарні режими, які прагнули захопити життєвий простір, сировинні ресурси, ринки збуту товарів, забезпечити себе дешевою робочою силою за рахунок поневолених народів. Демократичні країни, у яких діяли парламентські форми правління й сформувалося громадянське суспільство, на жаль, через об'єктивні та суб'єктивні причини не спромоглися запобігти активній та всебічній підготовці до війни держав-агресорів.

Більшість дослідників вважає, що головною причиною Другої світової війни була Версальсько-Вашингтонська система, яка поставила Німеччину в дуже скрутне становище. Німці почували себе приниженими Версальським договором і були ображені тим, що їх звинувачували в усіх негараздах. Націонал-соціалістична партія на чолі з А. Гітлером успішно використала прагнення до реваншу, яке охопило значну частину німецького народу, і в другій половині 1930-х років почала боротися за своє «місце під сонцем». Японія та Італія також уважали себе несправедливо обділеними: за рішенням Вашингтонської конференції Японія втратила свої завоювання в Китаї, а Італія не почувала себе рівною в таборі переможців. Усі вони стали на шлях нового поділу світу.

Другою причиною виникнення війни було загострення суперечностей між великими державами внаслідок глибокої економічної кризи. Одні країни виходили з неї шляхом проведення економічних реформ і збереження демократичних засад у розвитку суспільства, а в інших утвердилися тоталітарні режими, що підтримували расизм, націоналізм і мілітаризм в економічній та духовній сферах.

Третьою причиною розв'язання воєнного конфлікту була політика потурання агресорам, яку проводили Велика Британія та Франція. Прем'єр-міністр Великої Британії Невілл Чемберлен і президент Франції Едуар Даладьє сподівалися

¹ *Тоталітаризм* — політичний режим, який характеризується повним контролем держави над усіма сферами суспільного життя.

Підписання німецько-радянського пакту про ненапад. 23 серпня 1939 р.

своїми уступками задовольнити амбіції А. Гітлера. Вони не могли навіть уявити, яку жахливу політику проводитимуть нацисти¹ щодо населення країн Європи через кілька років.

Передумовою війни вважається той факт, що в серпні 1939 р. тоталітарні диктатори — Гітлер і Сталін — підписали пакт про ненапад і розподілили сфери впливу в Європі за таємним протоколом Ріббентропа—Молотова. Гітлер розпочав воєнні дії після досягнення домовленостей зі Сталіним.

У ході Другої світової війни її характер змінювався. На першому етапі (1939—1941) вона мала загарбницький і несправедливий характер з боку агресивних тоталітарних і милітаристських² режимів Німеччини, Японії, Італії та їхніх сателітів і була справедливою та визвольною для жертв агресії та їхніх союзників. А з 22 червня 1941 р. після нападу Німеччини на СРСР характер війни змінився — вона стала антинацистською.

Друга світова війна поділяється на п'ять періодів: *перший період* (1 вересня 1939 р. — 21 червня 1941 р.) охоплює події з початку війни до нападу гітлерівської Німеччини та її союзників на СРСР; *другий* (22 червня 1941 р. — 18 листопада 1942 р.) — період тяжких оборонних боїв для радянської армії, який закінчився напередодні її контрнаступу під Сталінградом); *третій період* (19 листопада 1942 р. — 5 червня 1944 р.) був визначальним. Після перемоги під Сталінградом і на Курській дузі розпочався наступ радянських військ і витіснення ворога з території Радянського Союзу. Союзники СРСР здобули перемоги в Африці та на Сицилії, змусили капітулювати Італію. Відкриттям Другого фронту в Європі розпочався *четвертий період* (6 червня 1944 р. — 9 травня 1945 р.), для якого був характерний наступ радянської армії на всіх напрямках і розгром нацистської Німеччини; *п'ятий період* (10 травня 1945 р. — 1 вересня 1945 р.) завершився розгромом і капітуляцією милітаристської Японії.

2. Напад Німеччини на Польщу.

Першою жертвою в Другій світовій війні стала Польща. До нападу на цю країну А. Гітлер готувався кілька місяців. За планом «Вайс», затвердженим у квітні 1939 р., стратегічне зосередження та розгортання нацистських військ завершилося 25 серпня.

1 вересня 1939 р. Німеччина напала на Польщу. Для воєнних дій проти цієї країни загарбниками були задіяні 62 дивізії, зокрема 7 танкових. Німецьким військам протистояла польська армія, що мала 1 млн 750 тис. солдатів і офіцерів, але на її озброєнні було лише 29 рот старих панцерників, 9 рот легких танків і майже 500 літаків застарілих конструкцій. Отже, сили були нерівними.

¹ *Націсти* — представники націонал-соціалістичного руху, насадженого в Німеччині А. Гітлером.

² *Мілітаризм* — система політичних, ідеологічних і економічних засобів, спрямованих на нарощування військової могутності держави.

Польська кампанія 1939 р.

Польські війська мужньо билися проти сильнішого ворога. Героїчною сторінкою польської історії стала оборона Варшави. Столицю Польщі гітлерівці змогли захопити лише 28 вересня після жорстоких 20-денних боїв.

ПОГЛЯД
УЧАСНИКА
ПОДІЙ

Зі спогадів німецького генерал-лейтенанта К. Дітмара

Поляки утримували ще кілька пунктів: Варшаву, Модлин і косу Хель. Оточені польські частини відстоювали не Польщу, оскільки їй уже ніщо не могло допомогти, а свою військову честь. Як на полях битв, так і в оточених фортецях поляки в основному воювали надзвичайно хоробро, хоча й знали, що повернути втрачене вже неможливо.

• Чому, незважаючи на очевидну поразку, як уважав німецький генерал, поляки воювали надзвичайно хоробро?

Польська армія була розгромлена за три тижні. Нацисти втратили майже 10 тис. убитими. За умовами таємного протоколу Ріббентропа–Молотова радянські війська **17 вересня 1939 р.** вступили на терени Західної України та Західної Білорусії. Менше ніж за два тижні вони зайняли ці території.

28 вересня 1939 р. між Німеччиною та СРСР був підписаний договір «Про дружбу і кордон». До нього була долучена мапа та два додаткові таємні протоколи. В одному з них зазначалося, що Люблінське та частина Варшавського воєводства включені до сфери впливу Німеччини, а Литва передається СРСР. Цей договір зафіксував четвертий поділ Польщі й уточнив лінію радянсько-німецького кордону. За домовленістю її було переміщено на схід порівняно з умовами таємного протоколу від 23 серпня 1939 р. Нова лінія кордону майже збігалася з етнографічними межами проживання поляків з одного боку та українців і білорусів – з іншого. Землі з польським населенням залишилися у складі Німеччини, а СРСР поширив свою сферу впливу на Литву. Отже, до Німеччини відійшло 48,6 % території Польщі, де проживало 69,9 % її населення, а до СРСР – 51,4 % території Литви та 30,1 % її населення.

ПОГЛЯД
УЧАСНИКА
ПОДІЙ

Зі спогадів німецького генерал-лейтенанта К. Дітмара

Відродження польської держави не входило до планів Гітлера щодо захоплених німцями східних територій. Стосовно тієї ролі, відведеної польському народу, то її дуже добре визначила подія, яку й тепер згадують з острахом, – Хатинь.

• Як ставилися до польського народу обидва диктатори – Гітлер і Сталін?

3. Уходження Північної Буковини, Бессарабії, Латвії, Литви, Естонії до складу Радянського Союзу.

У 1940 р. ускладнилися відносини СРСР із сусідньою Румунією. Користуючись тим, що головні сили вермахту перебували на заході, радянські війська в червні зайняли території Бессарабії та Північної Буковини. На цих землях мешкало здебільшого українське населення. Уряд Румунії, не маючи підтримки з боку Німеччини, наказав своїм військам залишити території, означені в ультиматумі. Там була встановлена радянська влада.

Північна Буковина та придунайські українські землі ввійшли до складу УРСР. Законодавче закріплення нових територій у складі СРСР завершилося утворенням нової союзної республіки – Молдавської РСР і розподілу території Бессарабії між МРСР та УРСР.

Восени 1939 р. радянське керівництво нав'язало урядам країн Прибалтики «договори про взаємну допомогу», згідно з якими передбачалося використання СРСР їхніх військово-морських баз. За цими так званими «договорами» десятки тисяч радянських військовослужбовців розміщувались у Прибалтійських державах. Спираючись на свої збройні сили та місцевих комуністів, сталінське керівництво влітку 1940 р. фактично примусило Латвію, Литву й Естонію утворити коаліційні уряди, які контролювали Москва та Комінтерн. На виборах до найвищих органів влади цих республік кандидатів висували лише компартії та робітничі організації. Унаслідок таких виборів обрані сейми Латвії та Литви й Державна рада Естонії проголосили входження цих країн до СРСР на правах союзних республік. **3–6 серпня 1940 р.** VII сесія Верховної Ради СРСР прийняла постанову про входження проголошених Литовської РСР, Латвійської РСР, Естонської РСР до складу Радянського Союзу.

4. Радянсько-фінська війна.

Фінляндія була частиною Російської імперії, хоча й мала права автономії. У грудні 1917 р. вона отримала незалежність. Ленін сподівався, що вдячні фіни встановлять радянську владу, однак цього не сталося. Фінляндія у 20–30-і роки ХХ ст. була незалежною державою, яка проводила самостійний зовнішньополітичний курс і мала прохолодні відносини з Радянським Союзом.

Протягом 1938 р. радянське керівництво вело перемовини з Фінляндією про можливість укладення угоди про взаємодопомогу, однак фінська сторона не проявляла щодо цього особливої активності та зацікавлення.

У жовтні 1939 р. СРСР запропонував Фінляндії здати йому в оренду строком на 30 років порт Ханко, віддати півострів Рибачий, з якого контролюються підходи до Мурманська, перенести лінію радянсько-фінського кордону на північ від Ленінграда на декілька десятків кілометрів в обмін на територію в Карелії. Однак ці пропозиції Фінляндія не підтримала.

Відтак радянське керівництво взяло курс на збройне вирішення проблеми. Скориставшись прикордонним інцидентом, який стався **30 листопада 1939 р.**, СРСР розпочав війну проти Фінляндії, що тривала 105 днів. У бойових діях з боку СРСР узяли участь 960 тис. бійців, з боку Фінляндії – 400 тис. У період із листопада 1939 р. по лютий 1940 р. стратегічна ініціатива належала фінам, а радянські війська зазнали тяжких поразок. Лише в лютому 1940 р. ціною величезних утрат вони перейшли в наступ, прорвали оборону фінів, штурмом захопили Выборг.

У **березні 1940 р.** була підписана мирна угода, за якою СРСР отримав півострів Ханко; нова лінія радянсько-фінського кордону встановлювалася по лінії 1809 р.

Трофеї радянських танкістів. 1939 р.

Війна проти Фінляндії підірвала міжнародний престиж СРСР:

- його було виключено з Ліги Націй як країну-агресора (грудень 1939 р.);
- зросла зневага Великої Британії, Франції та їхніх європейських союзників до СРСР як боездатного союзника;
- війна показала Німеччині слабкість радянської воєнної машини.

«Мала війна» проти Фінляндії коштувала радянському народові дорого: 70 тис. бійців загинули та пропали безвісти, 176 тис. були поранені й обморожені (фінська сторона втратила загиблими 23 тис. військовиків, 44 тис. були поранені). Однак на відміну від Прибалтійських держав Фінляндія зберегла свою незалежність.

5. Окупація Німеччиною Данії, Норвегії, Бельгії, Голландії.

3 вересня 1939 р. Велика Британія та Франція оголосили війну Німеччині, виконуючи свої зобов'язання перед Польщею, але воєнних дій не розпочали. Французькі війська, які більше ніж утричі переважали німецькі на Західному фронті, здійснили лише невеликий наступ у районі Саарбрюкена на початку вересня, а вже 3 жовтня відступили за оборонну «лінію Мажино». Це дало можливість Німеччині зосередити війська в стратегічно важливих місцях і **9 квітня 1940 р.** напасти на Данію та Норвегію.

У *Данії* бойові дії фактично не велися. Через годину після вторгнення Німеччини уряд цієї країни й данський король капітулювали, не чинячи протидії гітлерівським військам. Під час загарбання Данії нацисти втратили двох солдатів убитими, а 10 були поранені.

По-іншому склалася ситуація в *Норвегії*. Норвезькі міста, розташовані на узбережжі, мали надійну берегову оборону. Збройні сили Норвегії, а надто флот, були достатньо боездатними. Перший етап бойових дій тривав із **9 по 14 квітня** й став вирішальним для долі країни: більша її частина була захоплена німецькими військами, до влади прийшов ватажок норвезьких фашистів Відкун Квіслінг. Король та уряд із залишками норвезької армії були депортовані до Великої Британії 10 червня 1940 р. У Норвегії розпочався рух Опору.

Водночас здійснювалась усебічна підготовка до наступу проти англо-французьких військ. Німецьке командування планувало нанести основний удар у місці перетину кордонів Бельгії та Люксембургу з Францією через гори Арденни, а далі в обхід англо-французьких військ на Кале в напрямі до Ла-Маншу. Гітлер обрав цей напрям, щоб обійти з півночі добре укріплену «лінію Мажино». На світанку **10 травня 1940 р.** сухопутні війська вермахту розпочали вторгнення до *Голландії, Бельгії, Люксембургу*. 13 травня вони прорвали фронт союзників на р. Маас. Через день голландські збройні сили капітулювали.

У *Великій Британії* були надзвичайно стурбовані швидким просуванням гітлерівських військ і почали створювати загони цивільної оборони. Важливою подією стало те, що в Лондоні відбулася зміна уряду. Прем'єр-міністром Великої Британії став давній супротивник А. Гітлера — **Вінстон Черчилль**, який замінив на посту Н. Чемберлена — найактивнішого провідника «політики умиротворення», що вже себе дискредитувала.

17 травня гітлерівські війська ввійшли до Брюсселя — столиці *Бельгії*, а наступного дня Гітлер видав декрет про приєднання до Німеччини трьох бельгійських округів.

Напад Німеччини на Норвегію та Данію 9 квітня 1940 р.

6. Розгром Франції. План «Морський лев».

14 травня 1940 р. німецькі війська прорвали оборону французів під Седаном. У наступ перейшов генерал Г. Рундштедт, головнокомандувач ударного угруповання «А», у складі якого перебував танковий корпус генерала Г. Гудеріана.

Розпочавши наступ, танковий корпус Гудеріана вже 23 травня вийшов до французького порту Дюнкерк, коли раптом надійшов особистий наказ Гітлера зупинити просування військ.

У районі Кале–Дюнкерк перебували відрізані та притиснуті до моря 40 англійських, бельгійських і французьких дивізій. 28 травня склала зброю бельгійська армія. Англійський експедиційний корпус, який, здавалося, був приречений, спішно евакуювався з Дюнкерка.

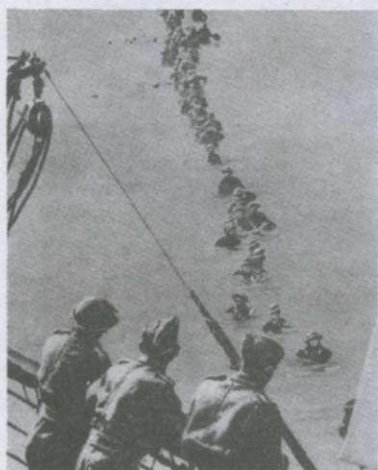
ПОГЛЯД
УЧАСНИКА
ПОДІЙ

Зі спогадів німецького генерал-лейтенанта Б. Циммерманна

Сподівання на те, що їм пощастить евакуювати свої війська з Франції, в англійців були дуже незначні. Однак німецьке верховне головнокомандування віддало нічим не виправданий наказ зупинити успішний наступ під Дюнкерком. Це рішення було, безумовно, його серйозною помилкою. Вона призвела до того, що основні сили британського експедиційного корпусу (майже 300 тис.) змогли евакуюватися до Англії та створити підґрунтя для розгортання англійських збройних сил. Узяття німцями Дюнкерка розцінювалося тоді німецькою громадськістю як велика перемога. Насправді ж це була невдача...

• Чому Б. Циммерманн, як і багато інших німецьких генералів, критикував наказ Гітлера про зупинення наступу під Дюнкерком?

Після закінчення бойових дій під Дюнкерком німецьке командування розпочало другу стратегічну операцію проти Франції. 31 травня 1940 р. генштаб сухопутних військ вермахту надіслав військам директиву, що містила план операції під кодовою назвою «Рот».

Англійські солдати евакуюються на британські судна.

12 м. Дюнкерк. Травень 1940 р.

Німецькі війська проходять під Тріумфальною аркою.

м. Париж. Серпень 1940 р.

5 червня нацистські війська розпочали наступ на Париж, а через 9 днів увійшли до нього без бою. Столиця Франції була оголошена відкритим містом. Більшість жителів залишила Париж, рятуючись від окупантів. Доля Франції була вирішена. **22 червня 1940 р.** маршал А. Петен від імені французького уряду підписав *акт про перемир'я* з Німеччиною. Угода була укладена в Комп'єнському лісі, де 22 роки тому, 11 листопада 1918 р., командувач військами Антанти маршал Ф. Фош продиктував умови перемир'я переможеній Німеччині.

Окупація поширилася на найрозвиненіші північні регіони країни, а також на Атлантичне узбережжя. Територія, що не підлягала фашистській¹ окупації, перейшла під владу уряду маршала А. Петена, резиденція якого знаходилася в невеликому містечку Віші на півдні Франції.

24 червня 1940 р. була підписана французько-італійська угода про перемир'я, унаслідок чого Франція зазнала жорстокої та принизливої поразки. Французька армія втратила 84 тис. убитими, багато солдатів і офіцерів потрапили в німецький полон. У боях за Францію загинули 27 тис. німецьких вояків, а 111 тис. були поранені.

16 липня 1940 р. Гітлер підписав план захоплення Великої Британії під кодовою назвою «Морський лев». Німецька авіація почала активно бомбардувати Лондон, а також інші англійські міста, а підводні човни блокували Британські острови. Проте, як показали підрахунки, Німеччина не мала можливості здійснити масове висадження своїх військ на Британські острови. Операцію перенесли на вересень, а потім відклали на 1941 р. Однак плани Гітлера змінилися — він розпочав готувати наступ на схід. Крім того, А. Гітлер позитивно сприйняв ініціативу І. Ріббентропа щодо підписання **27 вересня 1940 р. тристоронньої угоди** між Німеччиною, Італією та Японією. Згідно з цим документом, провідна роль в установленні «нового порядку» в Європі належала Німеччині та Італії, а Японії — у Східній Азії. Згодом до цієї угоди приєдналися: Болгарія, Іспанія, Маньчжоу-Го, Румунія, Словаччина, Таїланд (Сіам), Фінляндія, Хорватія, Китай і Франція. Режими Ван Цзінвєя в Китаї та А. Петена у Франції, як і режим В. Квіслінга в Норвегії, вважаються колабораціоністськими².

Прем'єр-міністр Великої Британії В. Черчілль оглядає м. Лондон після бомбардування німецькими літаками. *Осінь 1940 р.*

Кафедральний собор у м. Ковентрі, зруйнований німецькими бомбардувальниками. *Листопад 1940 р.*

¹ *Фашисти* — представники соціально-політичних рухів шовіністичного, націоналістичного спрямування.

² *Колабораціоністський режим* — при якому зрадники своєї батьківщини співпрацювали з фашистськими загарбниками в країнах, окупованих гітлерівською Німеччиною.

Німецькі солдати перед наступом на Балкани. 1941 р.

Німецька моторизована колона в Сербії. Квітень 1941 р.

7. Агресія Німеччини на Балканах.

Балкани та Південно-Східна Європа посідали особливе місце в стратегічних планах Німеччини та Італії, хоча кожна з них мала власні цілі.

Унаслідок завоювання Балканського півострова, де Велика Британія ще утримувала досить міцні позиції, створювався плацдарм для нападу на СРСР. Південно-Східна Європа була своєрідним ключем до проток Босфор і Дарданелли, до Близького Сходу.

У квітні 1941 р. нацистська Німеччина разом зі своїми союзницями — Італією, Угорщиною, Румунією та Болгарією — здійснила напад на Югославію та Грецію.

Завдяки величезній перевазі в силах загарбницькі війська прорвали оборону югославської армії та почали швидко просуватися у глиб її території. 12 квітня вони досягли столиці Югославії — Белграда. Югославський уряд і командування збройних сил були повністю деморалізовані — **17 квітня 1941 р.** Югославія капітулювала.

Умови перемир'я між Німеччиною і Францією

Стаття 1. негайне припинення воєнних дій. Оточені французькі війська мусять скласти зброю. (...)

Стаття 3. На окупованій території Німеччина повинна мати всі права держави-окупанта, за винятком місцевого управління. Французький уряд має забезпечити для цього всі необхідні умови...

Стаття 4. Французькі військові, військово-морські та військово-повітряні сили повинні бути демобілізовані й роззброєні в строк, що його буде встановлено додатково, крім військ, потрібних для підтримання порядку. Кількість озброєння цих військ буде визначена відповідно Німеччиною та Італією.

Нацисти розподілили територію країни: були утворені «незалежні» Сербія та Хорватія; Болгарія отримала Македонію, Італія — Чорногорію, Угорщина — Воєводину, а Словенія була поділена між Німеччиною та Італією.

Греція також не змогла стримати наступ загарбницьких військ. **29 квітня 1941 р.** представники грецького командування підписали акт про капітуляцію. Британський експедиційний корпус зазнав тяжких утрат, але за допомогою морського флоту зміг евакуювати свої основні сили.

У **травні 1941 р.** німецькі повітряно-десантні частини захопили острів Крит — важливу базу, що прикривала з півдня Балканський півострів. Після цього всі Балканські країни потрапили під контроль агресорів.

Отже, улітку 1941 р. лише три європейські держави зберегли повний нейтралітет — Швейцарія, Швеція, Ірландія.

**ПЕРЕВІРТЕ
СЕБЕ**

1. На які періоди поділяється Друга світова війна?
2. Яку назву мав план нападу на Польщу?
3. Визначте зміст договору «Про дружбу і кордон». Коли та ким він був підписаний? Яка подія сталася 1 жовтня 1939 р. в м. Бресті?
4. Коли і за яких умов Прибалтійські країни було приєднано до СРСР?
5. Чому Радянський Союз напав на Фінляндію? Яких утрат зазнав СРСР у цій війні?
6. Поясніть термін *мала війна*.
7. Що відбувалося наприкінці травня 1940 р. в районі Кале–Дюнкерк?
8. Коли та за яких умов була підписана капітуляція Франції?
9. Які цілі мали держави-агресори, розпочинаючи війну на Балканах?

**ВИКОНАЙТЕ
ЗАВДАННЯ**

1. Покажіть на мапах розташування німецьких військ і напрями ударів під час воєнних дій проти Польщі, Норвегії та Данії.
2. Складіть схему та визначте, на які частини було поділено територію Югославії та кому вони дісталися.

**ОБГОВОРЕННЯ
У ГРУПІ**

1. Проаналізуйте причини Другої світової війни. Визначте, хто несе відповідальність за її розв'язання.
2. Деякі автори стверджують, що Сталін об'єднав Україну. Висловіть свою думку з цього приводу.
3. Висловіть своє ставлення щодо приєднання країн Прибалтики до СРСР в 1940 р.

**РОБОТА
З ДЖЕРЕЛАМИ**

Практична робота

Прочитайте уривки з праць відомих істориків і визначте причини швидкої поразки Франції в політичній, військово-стратегічній і моральній сферах.

1. Завдяки підписанню пакту зі Сталіним п'ятдесят–шістдесят дивізій, які в противному разі повинні були залишитися на Сході, було зменшено до восьми. Німці змогли зосередити на Заході 141 дивізію проти 144 союзницьких, з яких 104 були французькими, 10 — англійськими, а решта — бельгійськими та голландськими. У союзників було більше танків, у фашистів — літаків. Тому за кількісними показниками сили обох сторін були приблизно рівними. Де нацисти, без сумніву, мали перевагу, по-перше, у єдиному командуванні; по-друге, у мистецтві, з яким вони керували своїми десятками бронетанковими дивізіями (три з них були укомплектовані чеськими танками); по-третє, у тому, що вони завоювали перевагу в повітрі, у нових методах використання авіадесантних військ і, нарешті, у якості керівництва та високому моральному дусі армії на всіх рівнях (За книжкою А. Буллока «Гітлер і Сталін»).

2. Французи не хотіли війни. Акт про перемир'я підписав маршал А. Петен, якому було тоді вже вісімдесят п'ять років, але він був найшанованішим французьким військовиком, оскільки солдати вважали, що під його командуванням вони мають найбільше шансів залишитися живими. Маршал Петен був найпопулярнішим правителем від часів Наполеона. Він поєднував у собі антиромантизм, бажання відкинути історичні та глобальні зобов'язання, прагнення до спокійного й заможного життя, яке тоді оволоділо Францією. Перші дні існування уряду Петена, до складу якого входили військові та державні службовці, без політиків, викликали справжню ейфорію у Франції, як дії уряду Гітлера в 1933 р. в Німеччині (За книжкою П. Джонса «Сучасність: світ від двадцятих до дев'яностих років»).

**ЗАПАМ'ЯТАЙТЕ
ДАТУ**

- **1 вересня 1939 р.** — напад нацистської Німеччини на Польщу; початок Другої світової війни
- **3 вересня 1939 р.** — оголошення Великою Британією та Францією війни Німеччині
- **17 вересня 1939 р.** — вступ Червоної армії на терени Західної України та Західної Білорусії
- **22 червня 1940 р.** — капітуляція Франції

§ 2 / Воєнні дії в 1941–1942 рр.

- Подумайте, чому Німеччина напала на Радянський Союз, незважаючи на договір «Про дружбу і кордон».

1. План «Барбаросса».

Увечері 18 грудня 1940 р. А. Гітлер підписав директиву № 21 про воєнні дії проти СРСР — план «Барбаросса». Затвердження цього плану відбулося після того, як Й. Сталін відмовився приєднатися до Троїстого пакту в листопаді 1940 р.,

уважаючи, що потрапить у залежність від Німеччини та Японії, для яких міжнародні зобов'язання не мали особливо значення. Документ був підготовлений лише в дев'яти примірниках, з яких три отримали головнокомандувачі сухопутних військ, ВПС і ВМФ, а шість зберігались у сейфах командування вермахту. У директиві № 21 містилися лише загальний задум і загальні вказівки щодо ведення війни проти СРСР.

Німецькі війська, що готувалися до наступу, уходили до груп армій «Північ», «Центр» і «Південь», перед якими стояли особливі завдання. Група армій «Північ» (командувач генерал-фельдмаршал В. Леєб) наступала зі Східної Пруссії в напрямі на Даугавпілс, Псков, Ленінград із метою знищити радянські війська в Прибалтиці, захопити порти на Балтійському морі. Група армій «Центр» (командувач генерал-фельдмаршал Ф. Бок) повинна була завдати удар по флангах радянських військ у районі Білостока, з'єднатися в районі Мінська й продовжувати наступ на Москву. Група армій «Південь» (командувач генерал-фельдмаршал Г. Рундштедт) мала знищити сили Червоної армії в Західній Україні та на захід від Дніпра й наступати на Харків, Донбас і Крим.

А. Гітлер

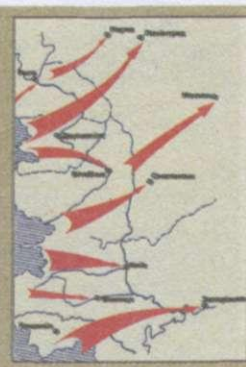

Схема плану «Барбаросса»

МО **В** ОЮ ДОКУМЕНТІВ

Із директиви № 21

Німецькі збройні сили повинні бути готові до того, щоб іще до закінчення війни проти Англії блискавичною військовою операцією перемогти радянську Росію (варіант плану «Барбаросса»).

Загальна мета

Війська російської армії, що перебувають у західній частині Росії, мають бути знищені в сміливих операціях із глибоким просуванням танкових частин. Треба перешкодити відступу боєдатних частин у глибоку російську територію.

Потім швидким переслідуванням має бути досягнута лінія, з якої авіація уже не зможе здійснювати напади на німецькі терени. Кінцева мета операції — відгородитися від азійської Росії по загальній лінії Архангельськ—Волга. Отже, за потреби, остання промислова область на Уралі, що залишається в Росії, може бути паралізована авіацією.

У ході цих операцій Балтійський флот росіян швидко втратить свої опорні пункти і через це стане небоєдатним...

2. Напад Німеччини на СРСР.

22 червня 1941 р. гітлерівська Німеччина напала на Радянський Союз. Її війська одночасно перетнули державний кордон СРСР — від Льодовитого океану до Чорного моря — і розпочали наступ у глибоку його територію. Союзниками Німеччини виступили Фінляндія, Угорщина, Румунія та Італія. Розпочалася Велика Вітчизняна війна.

З книжки «Війна в Росії» німецького генерал-майора Е. фон Бутлара

На літо 1940 р. в Гітлера визрів план воєнного нападу на Росію, який суперечив не лише попереднім поглядам фюрера, коли він уважав боротьбу на два фронти смертельно небезпечною для Німеччини й тому поспішив підписати пакт про ненапад із Радянським Союзом напередодні свого нападу на Польщу, а й поглядам більшості його помічників. Причини, які спонукали Гітлера змінити свої погляди, обумовлені різними чинниками політичного, економічного, ідеологічного і військового характеру. «Російський сфінкс» з його силами, які важко було визначити, з його планами, які важко розгадати, з його небезпечною ідеологією впливав на Гітлера гнітюче і заважав йому. Він сподівався розгромити СРСР протягом швидкоплинної військової кампанії та показати світу примарність міцності радянської держави та її світогляду.

• Які чинники, на вашу думку, сприяли зміні поглядів Гітлера стосовно війни із СРСР?

Гітлерівське командування зосередило проти СРСР більшу частину своїх сил, озброєння та військової техніки (до 5,5 млн солдатів і офіцерів Німеччини та країн-сателітів) — 190 дивізій розмістились уздовж усєї лінії фронту. Їх повинні були підтримувати чотири з п'яти флотів німецьких військово-повітряних сил.

Радянські війська, зосереджені в західних прикордонних округах, склалися зі 170 дивізій і налічували майже 2,7 млн бійців і командирів. Дивізії не були повністю вкомплектовані людьми, озброєнням і військовою технікою. Тому на основних напрямках наступу ворог забезпечив собі значну перевагу.

Уранці 22 червня гітлерівська авіація розпочала бомбардування радянських військових аеродромів і важливих стратегічних міст. Раптовість нападу дала ворогові можливість знищити в перший день війни 66 аеродромів і 1201 літак.

Перші удари нацистів прийняли радянські прикордонники. Незважаючи на чисельну перевагу ворожих сил, вони показали приклади героїзму та мужності. Навіки ввійшли в історію Великої Вітчизняної війни подвиги бійців прикордонної застави лейтенанта Лопатіна, 90-го Володимир-Волинського загону прикордонників, воїнів фортеці м. Бреста. На деяких напрямках радянські війська навіть перехопили стратегічну ініціативу та перейшли в наступ, зокрема вибили ворога з Перемишля й утримували це місто протягом 5 днів. Однак, незважаючи на героїчний опір Червоної армії, тільки протягом першого дня ворог просунувся на 30–50 км у глибоку радянської території.

3. Створення антигітлерівської коаліції.

Напад Німеччини на СРСР започаткував формування антигітлерівської коаліції — союзу держав із такими діаметрально протилежними інтересами, який ніколи не був би створений за інших обставин.

Однак в умовах війни проти нацистської Німеччини уряди Великої Британії, СРСР, а згодом і США мусили дбати про захист життя громадян, збереження незалежності своїх держав. Спільними зусиллями зробити це було легше. Тому в день нападу Німеччини на Радянський Союз прем'єр-міністр Великої Британії В. Черчілль і президент США Ф. Рузвельт заявили про солідарність із СРСР.

18 Радянський уряд запропонував Великій Британії укласти угоду про спільні дії.

16 липня 1941 р. в Москві була підписана угода між урядами СРСР і Великої Британії про спільні дії у війні проти Німеччини. У ній зафіксовані взаємні зобов'язання про надання допомоги та підтримки у війні, а також про відмову від укладення сепаратного миру з противником.

2 серпня 1941 р. відбувся обмін нотами між СРСР і США щодо продовження на рік радянсько-американської торгової угоди та про економічне сприяння з боку США Радянському Союзу у війні проти нацистської Німеччини.

Постачання Радянському Союзу зброї, воєнної техніки та стратегічної сировини здійснювалося відповідно до закону про ленд-ліз, який був прийнятий конгресом США в березні 1941 р. Цей закон надавав право американському урядові постачати різноманітні товари та надавати послуги країнам-союзникам у період Другої світової війни в позику, оренду чи кредит. Поставки за ленд-лізом перевищили 50 % американського експорту в період війни.

Важливим етапом у розвитку радянсько-британсько-американських відносин стала конференція представників трьох держав у Москві 29 вересня — 1 жовтня 1941 р. На ній йшлося про конкретні форми співробітництва в період війни.

Зміцненню союзу народів у боротьбі проти агресорів сприяла *Декларація Об'єднаних Націй*, підписана в **січні 1942 р.** у Вашингтоні представниками чотирьох великих держав (СРСР, США, Великої Британії та Китаю) і 22 інших держав антигітлерівського фронту. Ця подія означала створення *антигітлерівської коаліції*.

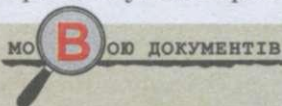
До Декларації Об'єднаних Націй приєдналося ще багато країн. У ній проголошувалося, що повна перемога над агресорами необхідна для захисту життя, свободи та незалежності народів. Важливими дипломатичними документами, що зміцнили антигітлерівську коаліцію, були радянсько-британський договір «Про союз у війні проти гітлерівської Німеччини та її спільників у Європі та про

Вінстон Черчілль

Франклін Рузвельт

З Декларації Об'єднаних Націй про боротьбу з агресорами

Уряди, що підписали цю Декларацію... заявляють:

1) Кожний уряд зобов'язується використати всі свої ресурси, воєнні чи економічні, проти тих членів Троїстого пакту і тих, що приєдналися до нього, з якими цей уряд перебуває в стані війни.

2) Кожний уряд зобов'язується співпрацювати з іншими урядами, які підписали цю Декларацію, і не укладати сепаратного перемир'я або миру з ворогами.

До наведеної вище Декларації можуть приєднатися інші нації, які надають або можуть надавати матеріальну допомогу й сприяти боротьбі за перемогу над гітлеризмом.

співробітництво після війни» від 26 травня 1942 р., а також радянсько-американська угода «Про принципи, застосовувані до взаємної допомоги у веденні війни проти агресії» від 11 червня 1943 р.

Загалом антигітлерівська коаліція зміцнювалася не тільки офіційними угодами, а й глибокою та взаємною симпатією народів країн, що боролися проти гітлеризму.

ПОГЛЯД ОЧЕВИДЦЯ ПОДІЙ

З книжки «Росія у війні 1941–1945» англійського журналіста О. Верта, який усі роки війни перебував у СРСР як кореспондент радіостанції Бі-Бі-Сі

Унаслідок історичних і географічних чинників саме Радянський Союз виніс найважчу ношу у війні проти нацистської Німеччини й саме завдяки цьому були врятовані мільйони життів англійців і американців. Під час війни і Америка, і Англія це чітко розуміли. 21 червня 1942 р. Ернест Бенін (високопосадовець уряду В. Черчілля. — *Авт.*) заявив: «Уся допомога, яку ми могли надати, невелика в порівнянні з титанічними зусиллями радянського народу. Наші онуки, сидючи за своїми підручниками історії, думатимуть про минуле, відчувуючи захоплення героїзмом і вдячність до великого російського народу».

• З якою метою, на ваш погляд, англійський високопосадовець зробив свою заяву в дуже складний для Радянського Союзу час?

4. Розвиток подій на радянсько-німецькому фронті.

Смоленська битва. У липні–вересні 1941 р. на радянсько-німецькому фронті розгорнулися бої величезного масштабу. 10 липня на західному напрямі німецька група армій «Центр» розпочала наступ на Смоленськ. Їй протистояли головні сили Західного фронту (командувач С. Тимошенко), які не встигли організувати міцну оборону й значно поступалися агресорові силами та засобами; потужні танкові угруповання фашистів форсували Дніпро й 16 липня захопили Смоленськ. Однак контрудари Червоної армії під Оршею, Вітебськом, Великими Луками та Смоленськом змусили нацистів уперше в ході Другої світової війни перейти до оборони — група армій «Центр» зупинила своє просування на підступах до Москви. Під час Смоленської битви з'єднанням, які найбільше відзначилися, уперше в Червоній армії було присвоєно назву «гвардійська».

Оборона Києва. 7 липня 1941 р. розпочалася героїчна оборона столиці України Києва, яка тривала 72 дні. Захищали місто частини Південно-Західного фронту під командуванням генерал-полковника М. Кирпоноса.

10 вересня танкові війська Г. Гудеріана захопили Чернігів, а 15 вересня німецькі танкові частини з'єдналися в районі м. Лохвиці на Полтавщині. За запізним наказом Ставки радянські війська намагалися вийти з оточення, але майже всі потрапили в полон. Під час бойових дій загинув командувач Південно-Західним фронтом М. Кирпонос і частина офіцерів його штабу. Незважаючи на героїчний опір захисників, фашистські війська захопили столицю України.

Оборона Одеси. Під Одесою, де одночасно з німецькими військами вели наступ 18 румунських дивізій, окупантів було зупинено. Це велике місто, важливий промисловий центр і порт, захищала окрема Приморська армія, підтримувана Чорноморським флотом. Оборона Одеси тривала з 5 серпня по 16 жовтня 1941 р.

Оборона Севастополя. У другій половині жовтня 1941 р. гітлерівці провалилися в Крим, але їхня спроба відразу захопити Севастополь успіху не мала. Оборона міста тривала 250 днів – із жовтня 1941 р. по 1 липня 1942 р., стримуючи від просування вперед значні сили противника. Оборonoю Севастополя командував генерал І. Петров.

Бої за Ленінград. Спроба нацистів одразу захопити місто зазнала краху. Ворог був зупинений у середині липня 1941 р. Лише наприкінці серпня – на початку вересня нацисти відновили наступ на місто. 8 вересня ворог захопив Шліссельбург, блокувавши Ленінград із суходолу. Розпочалася блокада міста, яка тривала 900 діб. Протягом 611 днів Ленінград постійно бомбардували та обстрілювали з важкої артилерії.

У жовтні 1941 р. нацисти спробували захопити Тихвін, що значно ускладнило ситуацію навколо Ленінграда і в самому місті. Розпочався голод. У грудні 1941 р. радянські війська вибили ворога з Тихвіна, що забезпечило зв'язок між Ленінградом і Великою землею через Ладозьке озеро. Цією «дорогою життя» з міста було евакуйовано й урятовано від голодної смерті 550 осіб.

Руїни фронтової Одеси.
1941 р.

На вулицях блокадного Ленінграда.
1941 р.

МО **В** ОДО ДОКУМЕНТІВ

*З директиви німецьким військам
від 29 вересня 1941 р.*

Фюрер вирішив стерти із землі Ленінград. Мета полягає в тому, щоб підійти до міста й зруйнувати його щент. Прохання про капітуляцію будуть відхилені... ми не зацікавлені в збереженні навіть частини населення цього великого міста.

• Яка доля чекала на жителів Ленінграда, якби місто було здане фашистам? І як воно вийшло насправді?

Підсумки початкового етапу. За перші п'ять місяців війни Німеччина та її союзники окупували Прибалтику, Білорусію, Молдову, майже всю Україну, зокрема частину Донбасу та Криму, а також західні області Росії. Територія, захоплена ворогом, становила понад 55 млн км². До війни на ній проживало 74,5 млн населення. До кінця літа 1941 р. в полон, за даними начальника генерального штабу вермахту Ф. Гальдера, потрапили майже 4 млн солдатів і офіцерів Червоної армії. Навіть штаб Південно-Західного фронту був знищений ворогом.

У люті морози люди в Ленінграді стояли в чергах по 10 годин за хлібом — сирим і мокрим. Електрика давно відключена, не ходять трамваї. Кватирки, аптеки, установи — усе в темряві. Люди заходять до магазину — і в повній темряві намагаються руками останнього в черзі або йдуть на голос. Продавці працюють при мерехтливому вогнику «коптилки». Користуючись темрявою, злодії грабують ледь живих від голоду людей. У місті немає сірників, давно не працюють водопровід і туалети. Бомбардування відбуваються щоденно й майже не припиняються. Люди тисячами помирають від голоду... Сіли на землю, замерзли й померли, а міліція мерщій поцупила їхні продукти картки... І ніякі муки живих людей, ніщо ніколи не могло змусити владу здати місто.

• Читаючи цей монолог відчаю, хочеться запитати: хто повинен відповідати за такі страшенні страждання людей?

• Чи можна виправдати героїзмом і патріотизмом загибель майже 900 тис. мирних жителів?

Головною причиною величезних втрат, яких зазнав Радянський Союз за перший рік війни, були грубі помилки та прорахунки політичного й військового командування, особливо Й. Сталіна. Однак, незважаючи на тимчасові поразки СРСР, гітлерівський задум блицкригу¹ провалився.

Прикордонні бої, оборона міст Києва, Одеси, Севастополя, битви за Ленінград і Смоленськ зірвали плани, розроблені німецькими генералами. На жодному з трьох головних стратегічних напрямів гітлерівська армада не зуміла досягти поставлених цілей.

Московська битва. Наступ ворожих військ на Москву розпочався **30 вересня 1941 р.** операцією «Тайфун». Танковими ударами ворог прорвав оборону радянських військ і оточив частини Червоної армії в районі Вязьми, захопив Орел. 5 жовтня Державний комітет оборони ухвалив рішення про захист Москви. 19 жовтня в столиці СРСР був запроваджений стан облоги. Командувачем оборони Москви призначено Г. Жукова.

15 листопада 1941 р. розпочався новий наступ нацистів на Москву. Після кровопролитних боїв вони наблизилися до міста на відстань 25–30 км. Німецькі офі-

Контрнаступ радянських військ.
5–6 грудня 1941 р.

¹ *Блицкриг* — блискавична війна, розрахована на капітуляцію противника в найкоротший строк.

цери, дивлячись у біноклі, бачили Кремль і готували святкові однострої на парад на Красній площі. Однак 5–6 грудня 1941 р. радянські війська перейшли в контрнаступ, унаслідок якого було визволено міста Калінін, Калугу, Клин. 8 грудня Гітлер видав директиву про перехід до оборони, московське радіо повідомило про поразку ворога. Контрнаступ радянських військ тривав до квітня 1942 р. Загалом німецькі частини було відкинуто на 100–250 км від Москви; повністю визволено Московську, Тульську області, частково — Калінінську, Смоленську, Орловську, Курську. Перемога Червоної армії під Москвою мала велике стратегічне значення.

погляд
учасника
подій

Зі спогадів німецького генерал-полковника Г. Гудеріана про причини поразки Німеччини у війні з Радянським Союзом

Російський солдат завжди вирізнявся особливою стійкістю, твердим характером і невибагливістю. У Другій світовій війні стало очевидно, що й радянське військове командування має значні здібності в галузі стратегії... Російським генералам і солдатам притаманні слухняність і дисципліна. Вони не втрачали витримки навіть у найскладніших обставинах 1941 року.

• Які події змусили Г. Гудеріана зробити висновок про витримку радянських військ у найскладніших обставинах?

5. Війна на Тихому океані та в Північній Африці.

Після нападу Німеччини на СРСР лише дві великі держави — США та Японія — не були втягнуті у воєнні дії, хоча остання вже активно готувалася до війни. Японське керівництво отримало від Німеччини та Італії санкцію на перетворення всієї Євразії на схід від 70° довготи на «зону процвітання Японії».

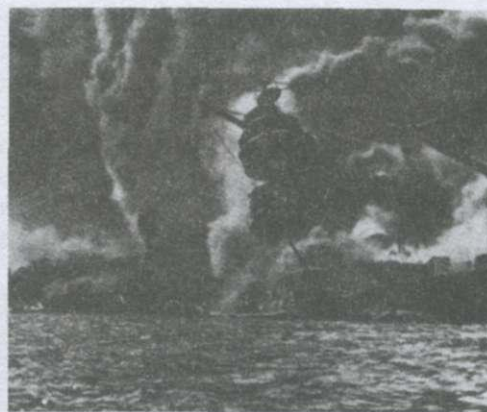
Задум японського командування полягав у тому, щоб раптовим ударом розгромити Тихоокеанський флот США, здобути панування на морі та в повітрі, а після цього висадити десанти на Філіппінах, у Бірмі, Малайзії, Індонезії. 7 грудня 1941 р. Японія підступно атакувала 350 літаками американську військово-морську базу Перл-Харбор (о. Охау). Того дня американці втратили 19 військових кораблів, 272 літаки і понад 3 тис. вояків. **8 грудня 1941 р.** США та Велика Британія оголосили війну Японії. 11 грудня Німеччина й Італія заявили про свій намір воювати зі Сполученими Штатами. Отже, наприкінці 1941 р. всі великі держави були втягнуті в Другу світову війну.

Японські війська здійснили широкомасштабний наступ у Південно-Східній Азії. До травня 1942 р. вони загарбали величезну територію площею 3,8 млн км² з населенням 150 млн чоловік. Однак невдовзі ситуація змінилася. США та Велика Британія терміново передислокували свої сили з Атлантики до Тихого океану. Крім того, вони мали значно більший економічний потенціал, аніж Японія. Хижацька експлуатація завойованих територій японцями викликала спротив місцевого населення. Війна в Азії та на Тихому океані набула тривалого характеру.

Воєнні дії розгорталися не лише в Європі та на Далекому Сході, а й на півночі Африки. У 1940–1941 рр. італійські фашисти мали намір створити імперію в Африці та перетворити Середземне море на «внутрішнє море» Італії. У серпні 1940 р. вони захопили Британське Сомалі, частину території Кенії та Судану, у середині вересня вдерлися з Лівії до Єгипту, намагаючись підійти до Суєца. Однак невдовзі їх зупинили, а в грудні 1940 р. розбили англійські війська.

Бомбардування японцями
військово-морської бази США.
Перл-Харбор. 7 грудня 1941 р.

Загибель американського лінкора
«Аризона».
Перл-Харбор. 7 грудня 1941 р.

На початку 1941 р. до Північної Африки на допомогу італійським військам прибув німецький танковий корпус на чолі з генералом Е. Роммелем. Розгорілися запеклі бої. Унаслідок операції «Крусейдер» британські війська визволили від агресорів майже всю Кіренаїку, але невдовзі втратили її. Ініціативою заволоділи держави Троїстого пакту.

Лише в **жовтні–листопаді 1942 р.** відбувся докорінний перелом на користь союзників: англійці здобули перемогу під Ель-Аламейном (Єгипет), англо-американські війська висадилися в Алжирі та Марокко, а потім розпочали наступ на Туніс. 12 травня 1943 р. після тривалих боїв німецько-італійські війська капітулювали. Уся Північна Африка потрапила під контроль Великої Британії та США.

ПЕРЕВІРТЕ
СЕБЕ

1. Які цілі ставив А. Гітлер у плані «Барбаросса»?
2. Визначте співвідношення сил СРСР та Німеччини на початку воєнних дій.
3. Яка подія сталася 16 липня 1941 р. в Москві та яке її значення?
4. Назвіть основні битви на радянсько-німецькому фронті протягом 1941–1942 рр.
5. За яких умов були втягнуті у війну Сполучені Штати Америки?
6. Які події стались у жовтні–листопаді 1942 р. в Північній Африці?

ВИКОНАЙТЕ
ЗАВДАННЯ

1. Складіть таблицю «Оборонні операції на території СРСР в 1941 р.», зазначивши місця проведення, дати та результати боїв.
2. Відтворіть хронологічну послідовність створення антигітлерівської коаліції.

ОБГОВОРЕННЯ У ГРУПІ

1. Серед радянських дослідників існує думка, що контрнаступ під Москвою вдалося організувати завдяки радянському розвіднику Р. Зорге, який повідомив, що Японія не буде нападати на СРСР. Під Москву були перекинуті «свіжі» сили, які ще не брали участі в боях. Німецькі військові історики пишуть про стратегічні прорахунки А. Гітлера, який запізно розпочав наступ на Москву, а радянським військам допоміг «генерал Мороз». Існують також інші версії подій щодо Московської битви 1941 р. А як вважаєте ви?
2. Чому В. Черчилль, попри своє негативне ставлення до комуністичних ідей, одразу після нападу Німеччини на СРСР оголосив про всіляку підтримку останнього та навіть про союз із ним?
3. Чому, на вашу думку, Японія напала саме на США, а не на СРСР?

РОБОТА З ДЖЕРЕЛАМИ

З книжки О. Верта «Росія у війні 1941–1945»

Пояснення причин поразки 1941 р. численні, і торкаються вони широкого кола питань. Поміж головних причин одні вважають історичний характер (наприклад, чистки в 1937 р. в Червоній армії), другі — психологічний (постійна пропаганда тези про непереможність Червоної армії), треті — професійний (відсутність у радянських військ досвіду ведення сучасної війни і в багатьох випадках низький рівень бойової підготовки) і, нарешті, — економічний (незважаючи на отриманий завдяки радянсько-німецькому пакту перепочинок, радянська військова промисловість не зуміла перетворити Червону армію на добре оснащену сучасну).

• Які причини поразок, на вашу думку, не названі О. Вертом?

ЗАПАМ'ЯТАЙТЕ ДАТУ

- **22 червня 1941 р.** — напад Німеччини та її сателітів на СРСР
- **8 грудня 1941 р.** — вступ у війну США
- **Січень 1942 р.** — створення антигітлерівської коаліції

§ 3 / Окупаційний режим у поневолених країнах. Рух Опору. Воєнні дії в 1943 р.

- Подумайте, яку мету мали А. Гітлер і його оточення, розпочинаючи загарбання європейських країн.

1. Нацистський «новий порядок» у Європі.

Німеччина та її союзники встановили на загарбаних ними територіях «новий порядок» — режим нещадного терору та насильства. Сенс «нового порядку» зводився до ліквідації незалежності й суверенітету, усіх демократичних і соціальних здобутків поневолених країн, нещадної економічної експлуатації та свавілля окупантів.

Нацистська окупаційна політика була детально розроблена паралельно з планами ведення війни. Зокрема, існував *план «Ост»*, затверджений **25 травня 1940 р.** Ним передбачалися колонізація Радянського Союзу та країн Східної Європи, знищення мільйонів людей, перетворення жителів цих країн на рабів. 25

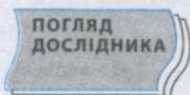
Згодом виникла ідея вислати із Східної Європи 46–51 млн осіб, а найкращі землі заселити німецькими колоністами. Установлення «нового порядку» на окупованих землях супроводжувалося проведенням адміністративних реформ.

Польща була перетворена на німецьке генерал-губернаторство, Чехія та Югославія розділені, судетські землі приєднані до Третього рейху, Богемія та Моравія перетворені на «протекторат», Словаччина проголошена «незалежною державою», Греція поділена на три зони окупації – німецьку, італійську та болгарську. У Данії, Норвегії, Бельгії, Нідерландах окупанти поставили до влади маріонеткові уряди. Люксембург був долучений до складу Німеччини.

В особливому становищі перебувала Франція. Окупанти зберегли у «вільній» зоні її уряд, який провадив політику співробітництва з ними. Окупована частина була підпорядкована німецькій адміністрації.

Після нападу на СРСР частину окупованої радянської території (зокрема й тиллові райони груп армій) гітлерівське керівництво передало під управління військового командування, а іншу підпорядкувало міністерству окупованих східних територій на чолі з А. Розенбергом і поділило на два рейхскомісаріати – «Остланд» (Прибалтика та більша частина Білорусії) й «Україна». Західноукраїнські землі були приєднані до Польського генерал-губернаторства. Буковина й частина Південно-Східної України (Чернівецька, Одеська, Ізмаїльська, частина районів Вінницької, Миколаївської та Херсонської областей) об'єднані в дистрикт¹ «Трансністрія» та передані Румунії.

Економіки всіх поневолених країн працювали на загарбників. Мільйони жителів Європи примусово вивезли до Німеччини. Лише із СРСР до рейху було забрано майже 5 млн юнаків і дівчат. Промисловість працювала на замовлення окупантів. Сільське господарство постачало їх продовольством, робоча сила використовувалася на будівництві військових об'єктів.

З книжки «Україна і Німеччина в Другій світовій війні» французького історика В. Косика

Автор пише про умови утримання українських робітників у трудових таборах Німеччини. Він повідомляє факти з донесення військового керівника, який їх інспектував. Харчування робітників зі Сходу, сказано в документі, складалося переважно з півлітра юшки та 300 г хліба на день, а також 50–75 г маргарину та 25 г м'яса на тиждень. Така їжа призводила до виснаження, що сприяло виникненню багатьох захворювань. Під час роботи невільників часто били. Жінок били по обличчю дошками із цвяхами. Вагітних били ногами в живіт. Чоловіків і жінок часто замикали в льодові карцери, де вони знаходилися роздягнені та голодні. У деяких таборах знемагали без батьків діти віком від 4 до 15 років.

• Чому, на вашу думку, німецьке командування так жорстоко поводитися з робітниками зі Сходу?

Для утримання населення в покорі широко застосовувалася система заручництва та масових екзекуцій. Символом цієї політики стало повне знищення жителів сіл Орадур у Франції, Лідиче – у Чехословаччині, Хатинь – у Білорусії. За роки окупації в республіках Прибалтики, у Білорусії, Україні, Російській Федерації гітлерівці знищили понад 10 млн чоловіків, жінок, дітей. Нацистський режим демонстрував усьому світові свою антилюдяну сутність.

¹ Дистрикт – адміністративна, судова, виборча дільниця (район) в окремих державах.